

לפני כמה עשרות שנים, חי בירושלים הרב חרל"פ, ציוני, חרדי, אוהב הארץ.
הרב נהג לחוג את יום העצמאות בהלל ובשמחה.

שאלו אותו תלמידיו:

כבוד הרב, בכנות - האם למדינה הזאת ייחלו אבותינו אלפיים שנות גלות?

השיב להם הרב בסיפור:

קבוצת אידיאליסטים בקשה להקים ישוב בלב המדבר.

אמרו לעצמם: ראשית חכמה עלינו למצוא מים.

בלעדיהם - אין חיים! נחפור ללא לאות -

אם יתמזל מזלנו נגיע מהר את המים.

וגם אם לא - נדבוק במטרה. בעומק כלשהו בודאי נמצא מים.

אמרו ועשו.

חפרו מסביב לשעון.

האחד התעייף - חברו החליף אותו.

לאחר מאמצים מרובים היגיעו לבוץ.

אנשים קצרי ראות ספקו כפיהם ביאוש ואמרו:

"אנחנו פורשים. כל כך הרבה מאמצים, ובוץ?

אין ברכה במקום הזה".

ובקשו לפרוש.

אמרו להם הנבונים שבחבורה:

קטני אמונה שכמותכם.

הבוץ הוא מבשר המים הזכים. נמשיך לחפור, עד שנגיע אל המים הטובים.

המשיך הרב ואמר -

זהו תיאור הולם למצבה של מדינת ישראל.

אנחנו שקועים בבוץ עד צוואר.

אבל בוץ הוא כבר חצי סיבה למסיבה.

כשהיינו בגולה, במדבר העמים, גם בוץ לא היה.

מה לעשות?

נא להפשיל שרוולים, ולהמשיך לחפור!!!"